

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VIII. No. 9

Apare în fiecare Sâmbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Barna 4.

Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sâmbătă,
2 Martie 1940

Lucruri Veșnice

de I. Cocuț

Notăle unei predici

Steaua polară are legendă interesantă. Se spune că atunci când prima dată oamenii au încercat să călătorească pe mări, când nu era nici busolă nici compas și nici alte instrumente de orientare, ei au întimpinat mari greutăți în a călători noaptea. Au încercat să se călăuzească după stele, dar au găsit că nici una din ele nu stătea în loc, ci toate se mișcau în toate părțile. Așa că niciuna din ele nu putea să formeze un punct fix și stabil după care să se călăuzească. Deci nu-i puteau ajuta să știe unde e apusul și răsăritul, miazăzi și miază-noapte și astfel să înțeleagă, încotro merg. Atunci, spune legenda, marinarii primitivi s'au rugat lui Dumnezeu să le dea o stea fixă după care să se conducă. Dumnezeu le-a răspuns, punând pe cer steaua polară, care rămâne mereu în același loc.

Legenda aceasta e o ilustrație minunată a vieții noastre. Și noi mergem pe o mare necunoscută. Și nouă ne trebuie stele fixe după care să ne orientăm și să ne călăuzim. Și nouă ne trebuie o lumină sigură și stabilă care să ne lumineze drumul. Totuși, de multe ori avem și noi aceeași experiență ca și acei marinarii primitivi cu stelele. Toate teoriile omenesti după care încearcă oamenii să se conducă, sunt așa de schimbătoare.

În știință, de pildă, se face o descoperire. Pe baza ei se construiește o teorie mare și frumoasă. Oamenii cred că au găsit o stea fixă, un adevăr fundamental după care să se poată călăuzi. Dar vine o altă descoperire care o răstoarnă cu totul pe cealaltă, cu toată teoria ei. Lucrul acesta se repetă așa de des cu progresul științific, încât nimic nu e mai

schimbător decât teoriile științei.

Cine a încercat să studieze puțin istoria filosofiei, a fost surprins de acest lucru. Cele mai ascuțite minți ale omenirii au încercat să pătrundă în tainele universului ca să găsească temelii stabile și adevăruri eterne. Dar cel mai interesant lucru din filosofie e să vezi cu câtă tărie poate un filosof răsturna complet teoriile altuia, ca apoi altul să vină să răstoarne cu aceeași energie pe a sa. Rezultatul e că istoria filosofiei dovedește limpede neputința celor mai înalte minți, în cea mai sinceră cercetare, să găsească stele fixe, adevăruri fundamentale după care să călăuzim barca vieții noastre în spre viitorul necunoscut.

Totuși Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă câteva stele fixe, câteva temelii eterne care ne arată drumul și ne susțin credința. Iată câteva din ele.

Un Dumnezeu veșnic

„Din veșnicie în veșnicie, Tu ești, Dumnezeule”. Înainte de a fi lumea, înainte de a fi universul, înainte de a fi timp și spațiu, exista Unul, Dumnezeu. Oricât ar merge mintea noastră îndărăt, Dumnezeu e dincolo de ea, fără început, din veșnicie. Poate au fost alte lumi, alte universuri, alte ființe, ele au apărut și au dispărut, dar Dumnezeu rămâne Același, deasupra tuturor.

Și va trece și lumea noastră cu pofta ei, va dispărea și universul nostru cu totul, alte lumi, alte astre, alte universuri vor apare și vor dispărea, dar Dumnezeu cel veșnic, va rămâne același, din veșnicie în veșnicie!

„La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se

vor învechi ca o haină; le vei face sul ca pe o manta și vor fi schimbate; dar Tu ești Același și ani Tăi nu se vor sfârși”. Așa au cântat psalmiștii și apostolii care au contemplat măreția lui Dumnezeu.

De aceea celce ia pe Dumnezeu de călăuză, are o stea fixă și veșnică pe marea vieții sale. Ea îl va conduce în portul cerurilor.

Vieată veșnică

„Mi-e dragă viața!” auzi pe mulți oameni spunând. Și în adevăr dorul de a trăi, setea după viață e cel mai mare lucru în sufletul nostru. Toate celelalte sunt secundare în fața prețului vieții. Și, totuși cât e de nesigură viața, pe pământ! O boală, un accident, o nefericire, și viața se sfârșește!

Niciodată nu m'as putea împăca cu gândul că în mormânt se sfârșește totul, că la moarte omul înceată complet de a mai exista, așa cum a spus Coșbuc:

„Credința'n viața de apoi
E singura tărie'n noi!”

În sufletul nostru e semănată ideea și dorința după o viață veșnică. De unde o avem? Dacă viața se gată la mormânt, de ce în sufletul nostru e dorul după a trăi veșnic? Dumnezeu, care ne-a creat, de ce a așezat în noi acest dor? Da, gândul că nu mai există viață după moarte, e insuportabil.

Dar Isus Hristos ne-a promis nu numai iertare și înnoire, ci **vieată veșnică**. „Cel ce crede în Fiul, are viață veșnică”. „Și viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care Tu L-ai trimis”. Adică cei ce vor cunoaște pe Dumnezeu prin experiența lor personală, cei

(Continuare în pag. 4-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.
Girant responsabil N. Oncu

Anul VII. No. 9 Sâmbătă 2 Martie 1940
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 300 lei.

In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și administrația
Arad, Str. Lăe Barna 4

Tip. N. Oncu, Arad. Tel. 101-102-103-104-105-106-107-108-109-110-111-112-113-114-115-116-117-118-119-120-121-122-123-124-125-126-127-128-129-130-131-132-133-134-135-136-137-138-139-140-141-142-143-144-145-146-147-148-149-150-151-152-153-154-155-156-157-158-159-160-161-162-163-164-165-166-167-168-169-170-171-172-173-174-175-176-177-178-179-180-181-182-183-184-185-186-187-188-189-190-191-192-193-194-195-196-197-198-199-200-201-202-203-204-205-206-207-208-209-210-211-212-213-214-215-216-217-218-219-220-221-222-223-224-225-226-227-228-229-230-231-232-233-234-235-236-237-238-239-240-241-242-243-244-245-246-247-248-249-250-251-252-253-254-255-256-257-258-259-260-261-262-263-264-265-266-267-268-269-270-271-272-273-274-275-276-277-278-279-280-281-282-283-284-285-286-287-288-289-290-291-292-293-294-295-296-297-298-299-300-301-302-303-304-305-306-307-308-309-310-311-312-313-314-315-316-317-318-319-320-321-322-323-324-325-326-327-328-329-330-331-332-333-334-335-336-337-338-339-340-341-342-343-344-345-346-347-348-349-350-351-352-353-354-355-356-357-358-359-360-361-362-363-364-365-366-367-368-369-370-371-372-373-374-375-376-377-378-379-380-381-382-383-384-385-386-387-388-389-390-391-392-393-394-395-396-397-398-399-400-401-402-403-404-405-406-407-408-409-410-411-412-413-414-415-416-417-418-419-420-421-422-423-424-425-426-427-428-429-430-431-432-433-434-435-436-437-438-439-440-441-442-443-444-445-446-447-448-449-450-451-452-453-454-455-456-457-458-459-460-461-462-463-464-465-466-467-468-469-470-471-472-473-474-475-476-477-478-479-480-481-482-483-484-485-486-487-488-489-490-491-492-493-494-495-496-497-498-499-500-501-502-503-504-505-506-507-508-509-510-511-512-513-514-515-516-517-518-519-520-521-522-523-524-525-526-527-528-529-530-531-532-533-534-535-536-537-538-539-540-541-542-543-544-545-546-547-548-549-550-551-552-553-554-555-556-557-558-559-560-561-562-563-564-565-566-567-568-569-570-571-572-573-574-575-576-577-578-579-580-581-582-583-584-585-586-587-588-589-590-591-592-593-594-595-596-597-598-599-600-601-602-603-604-605-606-607-608-609-610-611-612-613-614-615-616-617-618-619-620-621-622-623-624-625-626-627-628-629-630-631-632-633-634-635-636-637-638-639-640-641-642-643-644-645-646-647-648-649-650-651-652-653-654-655-656-657-658-659-660-661-662-663-664-665-666-667-668-669-670-671-672-673-674-675-676-677-678-679-680-681-682-683-684-685-686-687-688-689-690-691-692-693-694-695-696-697-698-699-700-701-702-703-704-705-706-707-708-709-710-711-712-713-714-715-716-717-718-719-720-721-722-723-724-725-726-727-728-729-730-731-732-733-734-735-736-737-738-739-740-741-742-743-744-745-746-747-748-749-750-751-752-753-754-755-756-757-758-759-760-761-762-763-764-765-766-767-768-769-770-771-772-773-774-775-776-777-778-779-780-781-782-783-784-785-786-787-788-789-790-791-792-793-794-795-796-797-798-799-800-801-802-803-804-805-806-807-808-809-810-811-812-813-814-815-816-817-818-819-820-821-822-823-824-825-826-827-828-829-830-831-832-833-834-835-836-837-838-839-840-841-842-843-844-845-846-847-848-849-850-851-852-853-854-855-856-857-858-859-860-861-862-863-864-865-866-867-868-869-870-871-872-873-874-875-876-877-878-879-880-881-882-883-884-885-886-887-888-889-890-891-892-893-894-895-896-897-898-899-900-901-902-903-904-905-906-907-908-909-910-911-912-913-914-915-916-917-918-919-920-921-922-923-924-925-926-927-928-929-930-931-932-933-934-935-936-937-938-939-940-941-942-943-944-945-946-947-948-949-950-951-952-953-954-955-956-957-958-959-960-961-962-963-964-965-966-967-968-969-970-971-972-973-974-975-976-977-978-979-980-981-982-983-984-985-986-987-988-989-990-991-992-993-994-995-996-997-998-999-1000

O LĂMURIRE

Mai mulți frați m'au rugat ca, la controlul ce-l voi face la revista noastră „Farul Creștin” precum și la „Depozitul de Literatură”, să atrag atențiunea conducătorilor să fie mai corecți, plângându-se unii că au comandat revista și diferite cărți și nu le-au primit.

Orî, iată cum stau lucrurile, pe care le-am verificat atât eu, cât și fr. P. Boșorogan, în calitate de controlori ai Uniunii: multe din comenzile trimise au venit înapoi cu mențiunea „Retur Arad”, sau „Refuză”, sau „Necunoscut”. Cunosce un caz, când două colete au venit înapoi, una după alta, cu mențiunea „Retur Arad”. Și asemenea cazuri le-am constatat și noi în timpul cât am stat la control și că o mulțime de „Farul” vin înapoi la Redacție. Pe unele e scris „Refuză primirea”, pe altele numai „Retur”, iar pe altele „Necunoscut”. Cine e atunci vinovat?

Frații dela Depozit și Farul își dau toată silința ca frățietatea să fie satisfăcută, și îi indemnăm numai, să fie mai atenți la expedierea foilor și a cărților cerute.

Sperăm că în viitor se vor îndrepta toate.

Am mai constatat că o mulțime de mandate nu au pe cuponul lor specificat scopul banilor trimiși și nu au nici scrisoare lămuritoare, ceea ce îngreuează expedierea celor cerute. Frații trebuie să înțeleagă că, atunci când trimet bani, să specifice scopul lor.

In Franța, vice președintele Camerei a cerut ministerului armamentului ca, în regiunile unde lucrează uzinele pentru apărarea pasivă, să nu fie angajați lucrători dela țară, pentru a nu răpi brațele muncitoare dela lucrul câmpului. Atunci s'a hotărât ca să fie trimiși la vatră plugarii din contingentele 1910, 1911 și 1912.

„PENTRU ACEASTA AM VENIT”

Ioan 12:2

Era cu puțin timp înainte de moartea Domnului Isus, iar El conștient de aceasta, spune celor din jurul Lui scopul pentru care a venit. Din viața Lui și cuvintele pe care le-a spus, putem să observăm:

El a venit ca să-și pună în slujba altora timpul Său

Cât de mult ținem noi la timpul nostru, pe care ni l-a dat Dumnezeu. Cum împărțim acest timp pentru plăcerea noastră! Cetim, avem recreație, conversație, plimbări, etc. Dar care era programul lui Isus? Călătoria dintr-o parte în alta, predicând, învățând, vindecând ș. a. El n'a avut ore de recreație, cum ne permitem noi. Pentru El, viața a fost o muncă continuă. Doar noaptea se recrea în rugăciune, iar această rugăciune era și ea o luptă.

El a venit să moară pentru alții

Viața Lui a fost atât de frumoasă, atât de activă, pentru că a avut un scop. El a știut pentru ce a venit în lume. Toată viața Lui a ținut spre scopul pentru care a venit.

El nu S'a ocupat de lucruri prea puțin folositoare, pentru că a venit să trăiască cea mai folositoare viață. El n'a venit ca să Se plimbe, căci însuși a spus: „Tatăl Meu lucrează și Eu lucrez”. El n'a venit să-și zidească cetăți... „Vulpile au vizuină și pasările cerului cuiburi, dar Fiul omului n'are unde să-și plece capul”. El n'a venit să-și câștige bani, pentru că atunci când trebuia să plătească bir, trimete pe Petru să ia un ban din gura unui pește. El n'a venit să stea pe înălțimile munților cu Tatăl; la schimbarea la față El nu primește părerea lui Petru: „să facem trei colibi”, ci coboară jos la poalele muntelui, unde era mulțimea care avea nevoie de El.

Scopul venirii lui Isus îl găsim și în alte cuvinte spuse de El: „Căci Fiul omului n'a venit să I se slujească, ci ca El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”. Din cuvintele acestea putem vedea cea mai glorioasă viață și moarte. Mulți spun, că scopul vieții este: „Să trăiești în folosul societății, să-ți pui puterile tinereții în slujba altora, să trăiești liniștit la bătrânețe, să privești la tot ce ai făcut și să mori fericit”. Dar care e scopul vieții după Isus? Să analizăm cuvintele Lui: „...să servească... să-și dea viața”. El n'a avut un timp pe care să-l considere al Său, în care să privească fericit la bolnavii pe care i-a vindecat, la viața morală a acelorora, pe care i-a învățat, și să moară liniștit. Ci El Și-a dat puterea până la ultima ei particică, și-a dat timpul până

la ultimul moment. Și după aceasta, răscumpărata l-a fost moartea. El a jertfit totu Sângerile Lui până la ultima picătură. Hainele chiar I-au fost împărțite la alții. El care n'a avut nimic, a dat la toți. Și aici vreau să adaug: „cei care nu sunt bogați — de cele mai multe ori — sunt acei care îmbogățesc lumea prin viața lor”. Sigur, atunci când au un ideal în viață.

După ce am văzut, pentru ce a venit Isus pe lume, să ne gândim pentru ce am venit noi în lume?

N'am venit în lume ca să câștigăm bani. Mulți se străduiesc în alegerea carierei care le va aduce mai mult câștig bănesc. Se ridică la averi mari prin munca și economia lor. Noi îi admirăm, dar mă întreb: „Acesta e scopul vieții? Pentru aceasta am venit noi în lume? Nu!”

N'am venit în lume, pentru că să câștigăm cunoștințe. Ne place să admirăm pe acei care au fost creșcuți la țară și prin ambiția lor au ajuns să aibă foarte multe cunoștințe, să ajungă la posturi de răspundere mare. Noi îi iubim, îi laudăm. Dar acesta e scopul vieții?

N'am venit pe lume ca să trăim o viață morală.

Sunt oameni, care se poartă foarte frumoși, sunt binevoitori, iubitori față de semenii lor, sunt membrii ai bisericii, fac fapte bune. Acesta este scopul vieții? Nu!

Scopul vieții este să trăim pentru alții

Fiecare lucru, fiecare om, are un scop, pentru care e făcut. În timp ce un predicator își făcea predica, a venit la dânsul nepotul său și l-a întrebat: „Ce subiect ai?” Iar el i-a spus: „Pentru aceasta a venit El în lume”. Privind peste schiță, nepotul a fost foarte impresionat de acest subiect și a plecat dela unchiul său, pătruns de aceste cuvinte. Mergând pe stradă, a văzut un foc. Fără ezitare el s'a aruncat în flăcări ca să salveze oameni care erau în primejdie de moarte. După ce salvase câțiva, flăcările l-au atins și pe el, și după câteva ore era transportat într'un spital. Unchiul lui s'a dus să-l viziteze și când s'a apropiat de patul lui, el, adânc mișcat și cu o față senină, i-a spus: „Pentru aceasta am venit eu în lume”.

Noi am venit în lume, pentru ca să avem un ideal nou

Religia lui Isus nu este o religie negativă, ci pozitivă. Ea nu ne spune ce să nu facem, ci ce să facem. Noi, ca tineri, trebuie să avem un ideal spre care să tindem, să luptăm toată viața noastră

(Continuare în pag. 7-a)

POCĂINȚA

de Alexa Popovici

Isus a zis: „Nu cei sănătoși au trebuință de doftor, ci cei bolnavi. N'am venit să chem la pocăință pe cei dreپti, ci pe cei păcătoși”.

Luca 5:31—32.

Temelia bisericii Nou-Testamentale este pocăința. Atâta vreme cât membri unei biserici sunt oameni pocăiți, biserica e vie, sfântă și adevărată.

Dar aproape toate învățăturile creștine, și pocăința au fost schimbate în decursul veacurilor, iar azi, e atât de necunoscută și neclară. Sunt atâtea păreri greșite despre pocăință! Pentru foarte mulți pocăința înseamnă spovedanie, adică a te mărturisi cuiva. Pentru alții pocăința înseamnă modestie, o stare josnică, o tristețe continuă, etc. Unii cred că a fi pocăit înseamnă să nu înjuri, să nu mințesti, să faci milostenie, fapte bune, etc. Nu vre-au să spun că aceste nu se obsearvă la un pocăit, dar ele sunt numai unele roade ale pocăinței. Ce e însă pocăința în sine? Căci luând numai unele din roadele ce se văd, ajungem să avem numai părți din pocăința adevărată. Ce înseamnă a fi pocăit?

Intâi de toate, pocăința înseamnă **recunoașterea păcătoșeniei** noastre. Să ne uităm la noi și să ne vedem păcatele noastre. Apoi, **să ne căim** de ele. Să ne pară rău că le-am făcut și regretul acesta să izvorască din ființa noastră. E știut că atunci când ne vedem pe noi căzuți în păcate, când ne dăm seama de răul făcut, ne înfiorăm, ne podidesc lacrimile, ne doare. Și în fine **ne hotărîm** de a nu mai păcătui. O hotărîre tare și puternică. Asta e pe scurt pocăința.

Cu această explicație scurtă, să ne gândim că, Isus arată că

POCĂINȚA E NECESARĂ.

„Cei bolnavi au trebuință de medic” — spune Isus. Și cuvintele acestea sunt spuse pe când vorbea despre pocăință. Deci un păcătos are nevoie de pocăință. În alt caz Isus spune: „Dacă nu vă veți pocăi toți veți pieri” Luca 13:3. Aici Isus arată că pocăința nu e numai o nevoie, ci o necesitate de care atarnă chiar viața.

E necesară, pentru că prin pocăință **ne despărțim de păcat**. Ea

e divorțul cu păcatul. Cum să nu te deslegi și desparți de ceva de care te-ai convins că ți-a făcut numai rău? Când ai recunoscut starea ta decăzută și de plâns la care te-a adus numai păcatul, mai poți să-l primești în viața ta? Lucrul pentru care ai vărsat atâtea lacrimi de căință mai are loc în ființa ta? Ce mult ți-a sdrobit el inima și să-l mai admiți încă? E un sfat bun în vorba bătrânilor: „De omul rău, la a doua vorbă să te desparți”. „Trebuie să mai ținem seamă că pocăit înseamnă hotărît de a nu mai păcătui. Deci un om în care ușa păcatului s'a închis pentru totdeauna. E lucrul acesta un adevăr și în viața ta?

E necesară apoi, pentru că în pocăință ne condamnăm și ne **plângem trecutul** nostru păcătos. Amintiți-vă de femeia care în lacrimile ei a spălat picioarele lui Isus. O pildă asemănătoare e și fiul cel pierdut. Când s'a întors, a plâns în fața tatălui său și și-a condamnat tot trecutul. Asta vrea Tatăl nostru. Căci cu un trecut condamnat ne vom strădui spre un viitor binecuvântat. Prin condamnare ștergem din mintea noastră trecutul, se naște o ură pentru păcat, cauza ruinării, și iată-ne acum dușmani ai păcatului. E atât de dureros pentru un credincios să-și culeagă unele frânturi ale trecutului! Petru când a auzit cocoșul, „a ieșit afară și a plâns cu amar”.

E necesară în sfârșit, pentru că prin pocăință **ne apropiem** de Tatăl. Fiul pierdut când s'a gândit să se apropie de tatăl său, s'a gândit să o facă numai prin pocăință. „Mă voi scula... mă voi duce, și-i voi zice: Tată am păcătuit...” Altfel nici nu se poate. Semet, mândru de viața tăvălită în păcat nici nu te poți apropia de El. Cu ochii plini de lacrimi sincere, cu o inimă sdrobită e altceva. David se roagă „nu vei respinge o inimă mâhnită și sdrobită, Dumnezeuule”.

Pe lângă acestea sunt încă atâtea altele. Lucru clar însă e, că pocăința e necesară fiecărui om. Toți suntem păcătoși și toți trebuie să ne pocăim.

Să ne mai gândim iarăși că,

POCĂINȚA E HOTĂRITOARE.

Domnul Isus spune: „N'am venit să chem la pocăință pe cei

dreپti, ci pe cei păcătoși”. Faptul că Isus spune răspicat că numai păcătoșii sunt chemați la pocăință, și că pocăința e numai pentru cei păcătoși, e destul să înțelegem că, pocăința e calea salvatoare a celui păcătos. Deci pocăința e punctul hotărîtor în viață.

Pocăindu-te **poți fi mântuit, refuzându-o ești sigur pierdut**. Iată cum. Când noi recunoaștem existența păcatelor în ființa noastră, ne pare rău și le regretăm, și atunci se naște în noi o dorință de a scăpa de ele. Numai acum suntem pregătiți pentru ca „sângele lui Isus să ne curețe de orice păcat”. Refuzând-o ne considerăm dreپti și Isus poate prin jertfa și sângele Său să facă dintr'un păcătos un sfânt, dar dintr'un drept nu poate face nimic. Iată de ce, cu atâta căldură și dragoste te invităm să te pocăiești de păcatele tale. Isus numai atunci te poate mântui. Misiunea Sa e „să caute și să mântuiască ce era pierdut”. Iar dacă tu nu ești pierdut și păcătos, tu nu ai nevoie de El și El e neputincios față de tine.

La pocăință **ne oprim din drumul păcatului și pornim pe cărarea credinței**. Iată ce hotărîtoare e pocăința în viața noastră. Sunt atâtea persoane pentru care pocăința a însemnat urcușul în viață. Nu odată un lepădat și nebăgat în seamă a devenit prin pocăință un nume cunoscut. Adesea un om care nu putea îndruga două vorbe, a ajuns un bun vestitor și propovăduitor al lui Isus. Înainte de pocăință era un betivan, după aceea un dușman neîmpăcat al betiei. Înainte, ce vedeau ochii nu lăsau mâinile, acum e cinstit și demn de încredere. Punctul hotărîtor a fost pocăința.

Pe lângă acestea, încă un punct hotărîtor al pocăinței: **interesul de mântuire**. Până acum nu ne păsa nici de sufletul nostru, acum ne doare și pierderea apropielui. La un botez, când unul din candidați a fost scos din ană, a strigat: „Fratele meu, fratele meu!”. Avea el încă un frate nemântuit. Intr'o biserică la ora de rugăciune, o credincioasă se ruga cu atâta foc pentru mântuirea fiului ei. Da, e un adevăr. Prin pocăință viața noastră se transformă

(Continuarea în pag. 7-a).

LUCRURI VEȘNICE

(Urmare din pag. I-a)

ce vor ajunge să trăiască o viață în legătură vie cu Isus Hristos, aceia vor trăi veșnic!

O casă veșnică

„Știm într'adevăr, că, dacă se desface casa pământească a corutului nostru trupesc, avem o clădire în cer dela Dumnezeu, o **casă**, care nu este făcută de mână, ci este **veșnică**” (II Cor. 5:1). Să trăiești veșnic, cu un Tată veșnic, într-o casă veșnică! Asta este promisiunea măreață pentru cei ce urmează pe Hristos.

Cât de trecătoare sunt casele noastre pământești! Focul, războiul, vremea, anii le nimicesc repede! Dar câți oameni n'au nicio casă pe pământ! Totuși Dumnezeu ne spune că, acolo sus, e o casă veșnică, un adăpost etern pentru aleșii Săi.

Iubire veșnică

„Dumnezeu mi se arată de departe: „Te iubesc cu o **iubire veșnică**; de aceea îți păstrez bunătatea Mea” I(er. 31:3).

Setea după iubire e întrecută numai de setea după viață! Noi toți dorim să fim iubiți! Copiii mici se uită în ochii părinților și străinilor neîncetat, ca să găsească iubire. S'a dovedit că orfanii, chiar dacă sunt hrăniți foarte bine, totuși sunt mai nesănătoși și mai slabi decât copiii crescuți în brațele mamei. De ce? Pentru că n'au cine să-i iubească.

Căsătoria e întemeiată pe dorul de a iubi și a fi iubit. Toate visurile tinerilor se îndreaptă spre un cămin în care va domni iubirea.

Și totuși cât de trecătoare e iubirea omenească! Părinții dispar atunci când nici nu ne așteptăm și de multe ori iubirea între ei și fiii lor dispăre înaintea de moarte.

Și câte familii se întemeiază pe gândul celei mai înalte iubiri, ca să sfârșească în ceartă, ură, luptă și divorț! Ba și acolo unde iubirea ar putea să dureze mai mult, vine moartea și o răpește. Nu de mult am fost la patul unei femei grav bolnave. Inima îi era așa de slabă și creeri așa de tulburi, încât, când se ridică în sus, cădea beată de cap. Ce se întâmplase? Sotul acestei femei bune murise. Lovitura aceasta a fost insuportabilă. Gândul că iubirea s'a dus pentru totdeauna era ucigător.

Totuși există o iubire care este

veșnică! O iubire de care nu ne poate despărți nici viața, nici moartea, nici puterile de acum, nici cele viitoare! E iubirea lui Isus, e iubirea lui Dumnezeu. Așa cum spune fr. I. Stănescu în acea poezie frumoasă:

„Toate trec și praf se fac,
Dar iubirea Lui stă'n veac!”

Ce frumos e gândul că, ura e trecătoare, că răutatea, războiul, dușmănia și facerea de rău sunt vremelnice, **că numai iubirea e veșnică**. „Dragostea nu va pieri niciodată!” spune apostolul Pavel; dragostea e divină. Și această dragoste e a noastră dacă noi suntem ai Lui!

Nu acesta un gând mare? Să trăiești veșnic într-o casă veșnică, înconjurat de iubirea veșnică a unui Tată etern?

Prea puțin ne gândim la aceste daruri minunate ale lui Dumne-

zeu! Se spune că o femeie, care lucra într-o fabrică, a mers la un medic de ochi și i-a spus că își pierde vederea, cerându-i să-i recomande ochelari buni. După ce i-a examinat ochii, medicul i-a spus: „D-tale nu-ți trebuie ochelari. Greșala dtale e că te uiți tot în jos la lucrul dtale din fabrică. Din când în când ridică-ți capul, uită-te pe fereastră și privește undeva **departe**! Atunci ochii ți se vor îndrepta”.

Noi suntem ca acea femeie. Prea mult privim în jos, la lucrurile trecătoare ale lumii acesteia. Trebuie să ridicăm ochii în sus, spre acele stele fixe și eterne, care ne vor călăuzi spre fericirea adevărată.

Să privim deci mai des la un Dumnezeu veșnic, la viață, casa și iubirea veșnică, care sunt ale noastre dacă noi suntem ai Lui!

POCĂINȚA

(Urmare din pag. 3a).

într-o viață de martor viu al lui Isus.

Și, în fine, să ne umplem de bucurie la gândul că,

POCĂINȚA E UȘOARĂ

Pentru a ne convinge de aceasta, e destul să ne uităm la atâtea cazuri de pocăință din Biblie, ca, David, Petru, femeia păcătoasă, fiul pierdut, tâlharul de pe cruce, etc., etc.

E ușoară, pentru ca **să se poată pocăi orice om păcătos**. Dumnezeu care știe totul, știe și neputințele noastre, de aceea când ne-a dat o cale de mântuire, ne-a dat-o foarte ușoară. La pocăință nu se cere renume, titluri, bogăție, sau anumite reguli, ceremonial deosebit, ori anumite formule. Nimic, absolut nimic. Să-ți recunoști păcătoșenia, să te căiești în sufletul tău înaintea lui Dumnezeu, și să te hotărăști a trăi o viață nouă, departe de păcat și aproape de Tatăl. Care e omul să nu poată face aceasta? Pentru cine e prea greu lucrul acesta? Pentru nimeni. Să vii la El așa cum te găsești, încărcat de păcate, murdar și ostent. El a spus: „Am venit să chem pe cei păcătoși la pocăință”.

Iarăși, pocăința e din cer și toate lucrurile din cer au venit ușoa-

re. Observați toată Biblia, cercetați orice lucru venit din cer și veți vedea că e fără greutate. Așa e de pildă: sfîntenia, viața de rugăciune, tovarășia cu Dumnezeu, credința, speranța, iubirea, etc., etc.

Și apoi e ușoară, pentru că e **isvorită dintr-o dragoste salvatoare**. Chinurile păcatului, care tronau deasupra noastră, grozăvia iadului, au fost atât de mari, încât dragostea Tatălui a trecut peste toate, și ne-a trimis ca singurul și cel din urmă mijloc de salvare, pocăința. Când Hristos te cheamă, suflet căzut în păcate, o face numai că te iubește mult, nespun de mult.

„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu” — a spus Isus. Și El a afirmat „Dacă nu vă veți pocăi, vă veți pierde”.

Așa cum am mai anunțat în „Farul Creștin”, credem că este o datorie de buni cetățeni și un act de adevărat patriotism să subscriem bonuri pentru înzestrarea armatei. Făcând aceasta, apărăm țara noastră și avutul nostru propriu.

**SUBSCRIEȚI BONURI PENTRU
INZESTRAREA ARMATEI!**

A N E X Ă

la revista

FARUL CREȘTIN

**MANA ZILNICĂ, TALMACIRI CREȘTINE PENTRU
CETIREA BIBLIEI ÎN FIECARE ZI**

A N U L V.

Girant resp. N. Oncu

MARTIE, 1940

**„... apa pe care i-o voi da Eu, se va
preface în el în izvor de apă, care va
tâșni în viața veșnică”**

Ioan 4:14

Mana Zilnică

**Tălmăcirea asupra cetirii zilnice a Bibliei sunt
pregătită și tipărită pentru
credincioșii membrii în Uniunea Mondială pentru
CETIREA BIBLIEI**

Fiecare credincios poate să se facă membru în această organizație creștină pentru răspândirea Bibliei și edificarea credinței creștine prin faptul că se angajează a ceti zilnic pasagiile alese din Biblie pentru cetirea zilnică cu tălmăcirea adevărului biblic și procurându-și *Mana Zilnică*. Acolo unde sunt mai mulți creștini hotărâți a urma lui Hristos pe calea Bibliei, vor căuta să se aprindă unii pe alții spre fapte bune și spre o viață evlavioasă.

Lucrarea aceasta creștinească își are obârșia în Anglia. *Man Zilnică*, ca hrană sufletească, leagă inimile engleze și române de Hristos și zilnic aduce mângăiere și varsă potop de lumină cerească în colibe, case și palate prin toate părțile lumii cu Biblia pe masă.

Mana Zilnică este alcătuită de Dr. Smellie și tălmăcită în limba română de Ioan Socaciu, Th. M. — Vesnică reamintă creștinilor evlavioși care fac parte ca membri în organizația:

The
International Bible Reading Association
56 Old Bailey, London, E. C. 4.

**Biblia aduce și sporește credința și munca pentru
T R O N Ș I P A T R I E**

TĂLMĂCIREA TEXTELOR PENTRU CETIREA ZILNICĂ A BIBLIEI

Toți L-au părăsit.

V., 1 Martie. — Marcu 14:46—56.

Am fi dorit ca, măcar unul sau doi să fi rămas lângă Mântuitorul. Ce mare ar fi fost cinstea și onoarea lor de-a lungul veacurilor! Cât ar fi ajutat puțină iubire omenească în acea oră. Dar toți L-au părăsit și au fugit. Se spune că dr. Johnson a avut o singură întrebare care l-a chinat: Va găsi Fiul omului credință? Să veghez și să mă rog ca nu cumva să-L părăsesc în ceasul ispitei.

Un tânăr a mers după El. Fiul lui Dumnezeu fusese părăsit de toți ucenicii Săi. Un tânăr a ieșit pe drum să vadă ce se întâmplă. Dar nu s'a lăsat prins. Ce onoare a pierdut. Dar dacă a fost Marcu, vedem că harul divin l'a iertat. El a avut o altă ocazie și a folosit-o spre slava lui Dumnezeu și a ajuns folositor în slujba pentru Pavel.

Ești Tu Hristosul?

S., 2 Martie. — Marcu 14:47—65.

Aici era o cameră aranjată de mai înainte unde Hristos era judecat de dușmanii Lui. În jurul Lui erau preoții ale căror păcate El le mustrase bătrânii în a căror fățarnicie El lovise, și Saducheii, bogații necredincioși, a căror înțelepciune El o făcuse de răs.

Martorii cumpărați cu bani nu și-au știut face datoria cum au vrut stăpânii lor. Deși minteau și răstălmăceau cuvintele lui Isus, totuși cuvintele lor nu se potriveau.

Ești Tu Hristosul? Marele preot, când vede că martorii nu-și fac datoria cum se aștepta, cere lui Isus să mărturisească El împotriva Sa. În dosul acestei întrebări era și răutate și viclenie. Dacă mărturisea că e Fiul al lui Dumnezeu, îl condamnau, cum au făcut, ca blestemător al lui Dumnezeu; iar dacă ar fi tăgăduit, L-ar fi condamnat ca înșelător că a dus poporul în rătăcire, spunând că e Mesia deși nu era.

Isus a spus: Sunt. Astfel toate minciunile lor au căzut deodată, iar El a afirmat solemn și împede că e Mesia. Și ei L-au condamnat ca vrednic de moarte.

Petru și-a amintit și a plâns.

D., 3 Martie. — Marcu 14:66—72.

Păcatul te cufundă dintr-o adâncime într'alta. Petru repetă de trei ori. Și a treia oară el începe să se jure și să se blesteme. Cum a uitat el de puterile divine care l-ar fi ajutat în ispită. Cât de mult întristează el pe Învățătorul său, tocmai acum când Acesta are mai mare nevoie de ajutor! A spus odată un om înțelept în Scripturi: „Trebuie să ne îndoim de adevărul care e adevărit cu jurăminte. Numai vorbele diavolului au nevoie de dovezile diavolului”. Să nu cred că păcatul e o singură faptă, nu, ci el crește, și se întinde în toate părțile.

Păcatul aduce frica. Și când s'a gândit, a plâns. Să mulțumim lui Dumnezeu că Petru s'a deșteptat așa de repede din greșala sa și, în loc să mai blesteme, a căzut în rugăciune și în lacrimi. Ce rău se purtase! Ce va zice Mântuitorul? Ce vor zice ceilalți ucenici? A rănit inima lui Isus. Totuși pocăința e semnul că iertarea și viața nouă urmează.

Și-au bătut joc de El.

L., 4 Martie. — Luca 23:1—12.

Când Irod a văzut pe Isus, s'a bucurat. Ar fi, dorit să-L vadă îndată după moartea lui Ioan Botezătorul, căci se temea ca nu cumva acesta să fi înviat din morți.

I-a pus multe întrebări, dar nu l-a putut face pe augustinul Prisonier, să facă vreo minune sau să spună vreo învățătură minunată. Isus n'a avut niciun cuvânt, nicio minune pentru Irod, care era un amestec de desfrâu și superstiție. Nu i-a răspuns nimic.

Irod, văzându-se umilit, l-a batjocorit prin cuvinte și fapte. L-a îmbrăcat în haine de rege al lui Israel. Așa s'a răzbunat Irod pe Acēla, căruia nu-l putea nici porunci și nici nu-l putea speria. Asta a fost o batjocură adusă lui Isus, ca unul care era acuzat că vrea să se facă rege. Astfel a învățat pe soldații lui Pilat să facă același păcat.

Eliberează-ne pe Baraba.

M., 5 Martie. — Luca 23:13—26.

Aşa a strigat mulţimea atâţată de conducători: Eliberează-ne pe Baraba. O mulţime înfuriată e ceva aşa de grozav şi de înspăimântător ca şi a acestei mulţimi care îşi voia neapărat victima şi sângele vărsat.

Baraba, care era unul dintre conducătorii şi tâlharii, care s'au răsculat împotriva romanilor, a fost cerut în locul lui Isus. Ei l-au ales pe el în locul Mântuitorului. Ciudată alegere! Mă uit la un întemniţat. El a fost prins în crime. Crima şi disperarea e scrisă pe faţa lui. Priveşte la Celălalt. El e mai înţelept decât toţi înţelepţii, mai bun decât oricine, mai sfânt decât cei mai sfinţi şi mai iubitor decât cei mai iubitori. Totuşi oamenii îl vreau mai bine pe criminal decât pe Isus. Da, şi eu astăzi trebuie să aleg între Baraba şi Isus!

Dar nimic nu mă poate sili să iau calea greşită. Din contră, sunt ajutat de Duhul sfânt să merg pe calea cea bună.

Eşti Regele Iudeilor?

M., 6 Martie. — Marcu 15:1—14.

Eşti Tu Regele Iudeilor? a întrebat Pilat pe Hristos. În toate cele patru Evanghelii acestea sunt primele cuvinte ale lui Pilat către Isus: Tu eşti Regele Iudeilor? Ca şi cum ar vrea să spună: Tu, — umil, sărac şi dispreţuit, Tu eşti Regele Iudeilor?

Pe baza unui jurământ solemn, Isus declarase în faţa soborului că e Hristos. Şi acum cu aceeaşi solemnitate El afirmă că e Regele Iudeilor. El nu se dă înapoi să mărturisească misiunea Sa la care L-a trimis Tatăl.

Impărăţia pe care Isus o are, e deosebită de restul „împărăţiilor” acestei lumi. E dincolo de priceperea lui Pilat.

Căci autorul ei este însuşi Dumnezeu. Ea nu se întemeiază nici pe putere, nici pe înţelepciune omenească. Puterile care luptă pentru ea, sunt de sus şi ea e divină.

Caracterul ei e spiritual. Locul ei e în suflet. Ea stăpâneşte peste inimă, conştiinţă şi voinţă. Ea nu umblă după bogăţie şi slavă; ei îi trebuie inima mea.

O cunună de spini.

J., 7 Martie. — Marcu 15:15—26.

Soldatii brutali și fără simț, pun pe Isus haina de purpură. Apoi L-au încununat cu spini fioroși de acanthus, nu numai ca să-L chinuiască, ci ca să-și bată joc de El, care, așa cum au auzit, vrea să se facă împărat în locul Cezarului. Apoi i-au pus o trestie în mână.

Ei L-au luat în răs, făcându-L împărat de batjocură. Dar și azi sunt oameni care Il îmbracă în haină de ocară. Ei se cheamă urmașii și supușii Săi. Ei Li promit că Il vor sluji și Il vor urma, dar e totul o fălărnicie întreagă.

Doamne, ajută-mă să Te îmbrac altcum. Maria a îmbrăcat Pruncul sfânt cu ce a avut mai scump. Iosif din Arimatea și Nicodim i-au dat hainele de mormânt cele mai scumpe. Să fac și eu ca ei.

Perdeaua Templului.

V., 8 Martie. — Marcu 15:27—38.

Perdeaua templului s'a rupt când Isus a murit. Astfel învăț despre preoția tuturor credincioșilor. Nu există altar acoperit astăzi; există acum un sanctuar, un altar, un tron al milei de care se poate apropia fiecare credincios. Avem o încredere fericită în a ne apropia de locul cel sfânt al lui Dumnezeu. Pot vorbi deodreptul cu El, căutând iertare pentru păcatele mele, tovărășia sfântă în singurătatea mea, putere în slăbiciunea mea.

Apoi învăț despre plinitatea Evangheliei. Nu stau afară ca sfinții din vechime, întrebându-mă ce e dincolo de perdea. Nu există perdea între mine și Dumnezeu, mântuirea e liberă și pentru toți. De sigur există și astăzi taine pentru mine, dar calea mântuirii e deschisă larg în fața mea. Ea e a mea și a copiilor mei.

Învăț despre valoarea mare a jertfei lui Hristos. Perdeaua ruptă e simbolul corpului zdrobit și al sângelui vărsat pe cruce. Prin moartea Răscumpărătorului meu o cale vie s'a deschis pentru mine drept în inima lui Dumnezeu și în casa lui Dumnezeu.

Fiul lui Dumnezeu.

S., 9 Martie. — Marcu 15:39—47.

Marcu și-a început Evanghelia cu scopul de a întări credința în Isus Hristos ca Fiul lui Dumnezeu. El o sfârșeste cu mărturia unui păgân că Hristos e Fiul lui Dumnezeu. Și felul în care a murit Isus l-a convins pe păgân de aceasta. Mulți oameni a răstignit el, dar n'a văzut niciodată așa ceva. Toți muriseră blestemând și apoi pierzându-și conștiința. Dar Isus strigă tare la urmă și apoi își dă duhul. Spre onoarea lui Isus și spre rușinea celor ce L-au răstignit, el spune: Într'adevăr acesta a fost Fiul lui Dumnezeu.

S'a văzut o biruință în moartea lui Isus. El și-a dat viața pentru mântuirea omului. Nimeni nu i-a luat-o. El a fost rege chiar și în domeniul morții. De aceea știu că mă va conduce prin camerele întunecoase ale morții pe unde El a trecut mai înainte. Se văd astfel raze de lumină deasupra morții. În dimineata viitoare îl vom găsi pe El și pe preaiubiții mei.

A purtat păcatul multora.

D., 10 Martie. — Isaia 53:1—12.

Inima Evangheliei bate în profeția aceasta veche. Când ochii înțelegerii mele, care au stat închiși mult, se deschid; când îmi dau seama că stau în fața dreptului Judecător și nu pot da seama de nimic din ceea ce am făcut; nevoia mea cea mai mare e să am un avocat, un apărător. Nu am pe nimeni din partea mea; dar Isus se înbie să mă apere și să acopere păcatele mele cu sângele Său. El îmi înbie dreptatea Sa în care să mă îmbrac. Și inima îmi spune din partea Lui: Ia acest dar, căci nu se găsește nimic asemenea lui. Eu, un cerșetor, primind acest dar, devin foarte bogat. Tatăl nu mai e Judecătorul, ci Prietenul meu.

Ce frumoase sunt aceste cuvinte vechi: El a fost rănit pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre... A purtat păcatele multora și S'a rugat pentru cei fărădelege.

Piatra era răsturnată.

L., 11 Martie. — Marcu 16:1—8.

Să mă aseamăn cu iubirea acestor femei. Ele mergeau la corpul Domnului să-L servească așa cum L-au servit când era viu. Cu natura feminină ele n'au stat să-și dea seama de greutate până ce erau pe drum. Pe drum rațiunea le iese în drum cu obiecțiunea: Cine va rostogoli piatra? Credința nu le-a putut ajuta, dar le-a ajutat iubirea. O legătură mai tare decât moartea le-a împins înainte și când s'au uitat, au văzut că piatra era rostogolită.

Laud pe Dumnezeu că El pune în inimile oamenilor porniri mai mari decât rațiunea și mai tari decât credința, așa îndemnuri că dacă ei merg la El, El e în stare să facă pentru ei mult mai mult decât ei știu cere și gândi.

Să mă bucur că viața Domnului nu are sfârșit. El înviează ca să-mi spună că răscumpărarea adusă de El a fost bineprimită de Dumnezeu. El înviează ca să-mi trimită Duhul Rusaliilor, care să mă sfințească și să mă elibereze.

Petru a fugit la mormânt.

M., 12 Martie. — Luca 24:1—12.

Maria Magdalena a spus aceste lucruri ucenicilor, Maria Magdalena, despre care Augustin a spus că a fost apostolul apostolilor în ce privește învierea.

După informațiile aduse de ea, Petru, care se lepădase de Domnul acum două zile, azi fuge la mormânt. El păcătuisese grozav, tăgăduind pe Mântuitorul său, dar se pocăise adânc cu lacrimi și cu frângere de inimă. Petru văzuse că Domnul fusese omorât, văzuse că-L pusese ră mort în acest mormânt și acum iată că el e gol.

Deci El a înviat! Bucurie, regret și speranță au trecut prin inima apăsată a lui Petru. Și eu am nevoie de solia învierii. Căci ea aduce pace. Dacă Isus iese afară din camera morții, asta, e o dovadă că Tatăl a găsit plăcere în jertfa Fiului și că prin aceasta calea mântuirii e larg deschisă pentru fiecare suflet păcătos. Acum privesc la tronul lui Dumnezeu și nu văd nimic de care să mă tem.

A văzut și a crezut.

M., 13 Martie. — Ioan 20:1—10.

Marele Ioan nu se rușinează să-și spună greutățile și greșelile sale. El mărturisește că timp de trei ani, cât a stat cu Mântuitorul, n-a putut înțelege pe Domnul său. Numai în dimineața învierii, în fața mormântului gol, a început să creadă și să înțeleagă ce spuneau Scripturile. Fusese până acum orb, nepriceput și greu la minte. El visase cu alții o împărăție pământească și politică a lui Isus Hristos pe pământ. Dar din mormântul gol o nouă lumină și o nouă bucurie a răsărit pentru el. În sfârșit, el a priceput jertfa, dragostea și moartea lui Isus. Petru a văzut și s'a mirat, Ioan a văzut și a crezut.

Asta e o lecție pentru mine, care sunt mult maiajos de acest apostol al înălțimilor. Adeseori inima mea e tulburată și plină de îndoieli. Ea e pământească și neliniștită. Deci să mă apropiu și eu de Isus. Să stau și eu în fața mormântului gol. Să văd din nou slava lui Dumnezeu și mărirea lui Isus Hristos. Să pun la o parte eul meu păcătos cu dreptatea lui închipuită. Să mulțumesc lui Dumnezeu pentru mărirea învierii.

Petru a sărit în mare.

J., 14 Martie. — Ioan 21:1—8.

Simon Petru a spus: Mă duc să prind pește. Ce să facă altceva? Munca îl va face să-și uite păcatul și greutatea de pe inimă. A uitat el de Domnul său? Se întoarce el iarăși la meseria sa veche? Dacă și credința mea a încercat să apună vreodată, dacă disperarea a început să se lase pe sufletul meu ca și întunerecul seara prin văi, atunci pot înțelege pe Petru.

N-au prins nimic în noaptea aceea. Nu întâmplător s'au întors ei cu corabia goală spre țarm. Cineva a condus tot acest luru. Ei erau conduși de Pilotul nevăzut care le îndrepta căile. Ah, de câteori am lucrat și eu degeaba! Dar dacă El a prefăcut pierderea mea în bucurie și câștig, atunci totul e bine.

Petru s'a aruncat în mare. Peștele și valoarea lui n'a mai însemnat nimic pentru Petru acum. Domnul lui era aici și pe el nu-l mai interesează nimic altceva. Nu-i mai trebuia nimic decât să ajungă la picioarele Lui străpunse de cuie și să simtă iubirea Lui iertătoare. Să alerg și eu la Isus cu același dor și cu aceeași iubire.

Doamne, Tu știi.

V., 15 Martie. — Ioan 21:9—17.

Cât de gingaș se apropie Isus de acest subiect delicat! Cine afară de El, i-ar fi putut aminti lui Petru de cădere-lui rușinoasă? Abia după mâncare împreună cu ceilalți, abia atunci Isus îi pune întrebarea ce a adus răspunsul hotărâtor pentru viața lui Simon. Hristos repetă de trei ori întrebarea nu pentru că nu e sigur de iubirea lui Petru, ci pentru că pescarul din Galilea s'a lepădat de trei ori de Hristos și de trei ori trebuie să-și reafirme dragostea față de El. Petru avusese vreme să-și cerceteze inima și acum Domnul îl întreabă ce a găsit în ea. Cât de adânc îl cercetează Domnul, ca și cu o lampă prin toate colțurile sufletului. Cu umilință, cu venerație și cu adorare, Petru afirmă că Domnul său ocupă locul întâi în inima sa. Iubirea atotpătrunzătoare a lui Isus a văzut deja ceea ce Petru mărturisește: Doamne, Tu toate le știi, Tu știi că Te iubesc!

Isus i-a spus: Paște oile mele. Însărcinarea dată lui Petru l-a convins că Domnul l-a reprimiț între apostoli. El iertase din toată inima. Oile pierdute ale casei lui Israel și alte oi care nu sunt din această turmă, îi sunt încredințate. Ce onoare pentru Petru! Ce răspundere!

Urmează-Mă.

S., 16 Martie. — Ioan 21:18—25.

Vino după Mine, zice Isus. El înțelege: Urmează-Mă. retrăiește viața Mea, imitează-Mă. Găsește-ți mâncarea și băutura în facerea voinței Mele. Imbracă-te cu povara vindecării și mântuirii sufletelor, cum Eu m'am îmbrăcat.

Doamne, Tu ceri mult dela mine, dar cu ajutorul Tău voi încerca să Te urmez.

Vino după Mine, spune Isus. El înțelege: Calcă pe urmele Mele, intră cu Mine în camerele suferinței, ale pierderii și ale rusinii. Ieși cu Mine afară din poartă și poartă ocara Mea. Mărturisește-Mă, fii credincios Mie, chiar de ar însemna să mergi în Ghetsimani și pe Calvar. Tine-Mă Doamne, pe drumul Tău și ajută-mă să beau paharul ce mi-l înbibii, chiar de e foarte amar.

Vino după Mine, zice Isus. El înțelege: Urmează-Mă, prin zile negre și luminoase, zboară prin furtuni spre casa Tatălui. Eu am ajuns deja în porțile Sionului. Bagă de seamă să nu rămâi afară. Vino pe urmele mele, drept aici. Doamne, Doamne, Tu m'ai cucerit cu dragostea Ta. Ajută-mă să trec apele până la Tine.

Iubiți-vă unii pe alții.

D., 17 Martie. — I. Petru 1:18—25.

Iubiți-vă unii pe alții, spune Petru. Când zice, unii pe alții, el înțelege toți copiii familiei cerești. Oare cum ar trebui să fie biserica ideală?

Membrii ei sunt adunați să se roage pentru cei întristați și păcătoși. Alții se duc să ajute celor bolnavi. Cei bogați dau din prisos pentru a trimite Evanghelia la cei pierduți și pentru a ușura povara celor săraci. Oamenii cu minte și învățați își cheltuiesc vremea învățând pe copii. Văd bolnavi care n'au nici carte, nici bogăție, văd bătrâni fără putere, dar care se roagă pentru alții și aduc binecuvântările cerului pe pământ. Un cuvânt călăuzește întreaga viață lor: Pentru Hristos și spre slava Lui.

Oare nu s'ar putea înfăptui o astfel de biserică aici pe pământ? În zilele primitive o vedem înfăptuită. Să-mi fac partea pentru a o înființa din nou. Voiu găsi mulți sprijinatori atunci când le voiu da o pildă bună. Să merg înainte în zidirea unei biserici sfinte și mulți mă vor urma.

Cu privire la Isus din Nazaret.

L., 18 Martie. — Luca 24:13—24.

Cei doi din această istorie, erau ucenici, dar nu apostoli. Ei auziseră ceva neclar cu privire la învierea lui Isus Hristos. Dar gândindu-se la cruce și la mormânt, nu puteau crede. Totuși in-măle lor ardeau de iubire pentru Isus. Nu puteau vorbi despre nimic altceva decât despre El. Și pentrucă Il iubeau și Il doreau, Hristos s'a apropiat de ei. Dar învierea adusese ceva schimbări în Isus și ei nu-L recunoșteau. Deși inimile lor sunt ușurate când li povestese durerea lor, totuși ei sfârșesc cu cuvintele disperate: Nu L-a văzut nimeni. L-au numit numai Isus din Nazaret și n-au îndrăznit să adauge numele de Hristos. Nu, căci crucea și mormântul lui Iosif din Arimatea spulberaseră toate speranțele lor. Fără Hristos, ei erau orfani și fără speranță. Dar încurând noaptea va fugi și soarele va apare în toată strălucirea lui.

Ochii lor s'au deschis.

M., 19 Martie. — Luca 24:25—32.

Isus nu numai le-a cerut celor doi necăjiți să-și mărturisească durerile, ci le-a adus Scripturile ca să vadă ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Din Psalmi și Lege, din Istorie și Proorocie, El le dovedește că Mesia trebuia să sufere și le amintește că părinții lor sperau în înviere. În timp ce vorbea, îndoielile lor fugeau. Ceea ce li se păruse de necrezut, acum părea probabil. Acum parcă înțelegeau că ceea ce s'a întâmplat a fost tocmai ce au așteptat toți proorocii. În timp ce ascultau pe acest străin, inimile lor au început să ardă și mințile lor să se lumineze.

Dar cea mai mare descoperire nu e să înțelegi Scripturile, ci să-L vezi pe El. El i-ar fi părăsit dacă nu L-ar fi invitat să cineze laolaltă. Dar, deși era musafirul lor, totuși s'a purtat ca stăpânul casei. El a luat pâinea, a binecuvântat-o și a frânt-o împărțindu-le-o, așa cum făceau stăpânii casei cu musafirii. Ce minunată trebură să fi fost cea rugăciune, prima rostită între ucenici, după învierea

Sa! Nu-i de mirare că li s'au deschis ochii și L-au cunoscut. Ah, cât pierd aceia care nu-L invită în casa și la masa lor!

Isus a stat în mijloc.

M., 20 Martie. — Luca 24:33—43.

Aici stă Isus, Domnul vieții și al morții, dintr'odată, fără a deschide ușa, fără a sparge zidul, în mijlocul ucenicilor. El se întorcea dela suferința și moartea pentru păcatele lor. Se întoarce dela întristări fără seamăn și fără margini; se întoarce din adâncurile jertfei unde se pogorise să poarte păcatele lor. Biruitor asupra dușmanilor, puternic ca și vântul, a venit să mângâie pe cei întristați și să le aprindă credința din nou.

El a spus: Pace vouă. Acesta era salutul obișnuit în Răsărit. Dar pe buzele Lui vorba obișnuită a devenit ceva extraordinar. Trebuie să fi fost o majestate neobișnuită pe fața Lui în timp ce a rostit aceste cuvinte. El venise să pună capăt chinului minții și inimii lor. Să-i mângâie și să-i ferească.

El a spus: Priviți mâinile și picioarele Mele. Da, nu era nicio greșală, mâinile cunoscute vorbeau acum mai tare ca orice voce. Urmele cuielor erau argumente ce convingeau mințile și inima dintr'odată. Ele sunt certificatele răscumpărării mele. Cu ele El a biruit forțele întunecului.

Voi sunteți martori.

J., 21 Martie. — Luca 24:44—53.

Voi sunteți martori. Când Isus și-a numit ucenicii, i-a chemat martori. Ei trebuia să spună lumii despre caracterul Său, despre viața Sa, despre suferințele și moartea Sa, despre învățăturile și învierea Sa. Ei călătoriseră cu El pretutindeni prin Palestina și erau cei mai buni martori ai lucrării Sale. Ei văzuseră semnele Sale mesianice; ei văzuseră semnele că El e Fiul lui Dumnezeu. Ei auziuseră vocea Tatălui care îl chema Fiul Său Preaiubit. Da, prin Galilea și Iudea, prin fapte bune și minuni, în Ghetsimani și pe Calvar, la mormânt și la înălțare, ei văzuseră

totul și acum erau chemați să dea mărturie despre totul.

Voi sunteți martori. Acești martori ai lui Isus erau oameni de rând. Unii erau pescari, unul era vameș, deci dintr-o clasă disprețuită. Dar la vremea potrivită pescarii au știut cum să trăiască și să moară pentru Hristos. Iar Matei, vameșul disprețuit, a știut să scrie Evanghelia minunată care e o comoară nespus de mare pentru toată lumea. Plini de Duhul sfânt și de lumina lui Hristos, acești oameni au pus temelile religiei curate și sfinte care a adus atâta lume la Dumnezeu.

Am fost mort și sunt viu.

V., 22 Martie. — Apoc. 1:4—18.

Mormântul n'a avut niciodată un astfel de musafir ca și Fiul lui Dumnezeu. El a avut putere să moară și să trăiască din nou. El adusese la viață pe Lazăr din Betania, pe fiul din Nain, fiica lui Iair. Acum însă, se aduce pe Sine. El se ridică din puterea mormântului prin puterea Sa. Și niciodată nu se va mai întoarce aici.

El trăiește ca să se facă prietenul meu. El a avut putere să învie din nou, ca să meargă deadreapta Tatălui și să devină Învățătorul meu și lumina mea. El a devenit Marele preot, mijlocind pentru mine și aducându-mi darurile mântuirii. El a înviat să-mi pregătească drumul spre Dumnezeu.

Asta nu-i totul. El a înviat să-și facă din sufletul meu un templu. Să locuiască în mine. El vine în viața mea ca să stea. Eu, păcătos și decăzut, prin prezența Lui devin sfânt și fiu al lui Dumnezeu.

A fost văzut de cinci sute.

S., 23 Martie. — I. Cor. 15:1—11.

Textul acesta este cel mai vechiu cu privire la învierea lui Hristos, scris cu mulți ani înainte de Evangheli și numai cu vreo 25 de ani după înviere, în timp ce sute de martori încă mai trăiau.

Doctrina morții și învierii lui Hristos e temeliea Creștinismului. Dacă înlături această temelie, toată clădirea se

surpă; toate speranțele noastre cu privire la veșnicie dispar. Ucenicii Lui, l-au văzut pe Domnul după ce a murit și a fost îngropat. Ei erau oameni cinstiți și cuvântul lor nu putea fi pus la îndoială. Vieța și purtarea lor cer o explicație și singura e că au trăit cu Unul care e Domnul morții și învierii. Nimic nu poate lămurii credința apostolilor decât faptul că au văzut pe Mântuitorul.

Și El a fost văzut de 500 de frați. Această mare adunare și arătarea lui Isus între ei nu sunt amintite nicăieri altunde. Inșă cuvântul lui Pavel e destul pentru a ne convinge. Cât de sigură era pentru ei învierea lui Isus când sute de martori povesteau ceea ce au văzut.

Acum Hristos a înviat.

D., 24 Martie. — I. Cor. 15:12—26.

Mormântul gol al lui Isus îmi vestește Evanghelia mântuitoare. Dacă n'ar fi înviat, nu l-aș fi crezut în stare să mă mântuiască. Ar fi însemnat că a fost greșit când s'a prezentat ca Mântuitor și că lucrarea Lui a dat faliment. Dar privesc la mormântul gol și atunci știu că e mai tare decât păcatul meu și mai puternic decât dușmanii mei. Când mă ascund în El, sunt iertat de păcatele mele, am pace în conștiință, am o inimă nouă, am o speranță a slavei.

Apoi mormântul gol îmi proorocește o vieată sfântă. Eu văd pe Isus după ce El a înviat. El trăiește o vieată cerească. Se arată numai din când în când. Locuința e sus și El mijlocește continuu pentru mine. Toată durerea a dispărut deasupra Lui și El locuiește în fericire vesnică. Acum El vrea să facă vieța mea ca și a Sa, plină de aceeași culoare cerească. El nu e numai Exemplul meu, ci și puterea și Vieța mea.

Au fost umpluți de Duhul sfânt.

L., 25 Martie. — Faptele 2:1—11.

Când citești această istorie, sunt îndemnat să vin cu o inimă mai deschisă în prezența Duhului sfânt. Suflul Său trebuie să fie vieța mea. Focul Său trebuie să curețe inima mea. Înțelepciunea Sa trebuie să fie lumina mea.

Unul care are la inimă bună starea trupească a oamenilor, spune în cuvinte calde care e cea mai mare nevoie a vremurilor noastre. Ceea ce trebuie să facă statele, e ca poparele să poată respira aer curat. Chiar dacă va cere douăzeci de ani de lucru, acest lucru trebuie să se întâmple. Trebuie aer mai curat, mai ales la orașe.

Aceste cuvinte sunt o pildă pentru mine. Dece să trăiesc o viață religioasă bolnavă? Nu-mi trebuie să aștept douăzeci de ani ca să respir aerul curat al Duhului sfânt. E destul să deschid fereastra și ușile sufletului meu, ca Duhul să intre. De aceea vino, Duhule sfânt, vino.

Pocăiți-vă și vă botezați.

M., 26 Martie. — Faptele 2:36—43.

Pocăința evanghelică, așa cum au numit-o sfinții vecurilor trecute, trebuie să fie proprietatea mea. Trebuie să izvorască din simțul păcătoșeniei mele, din durerea vinovației, mele și din dorul arzător după o viață mult mai sfântă și mai curată. Mă doare că am căzut atât de adânc și am rătăcit atât de departe. Trebuie ca omul vechiu să moară și să învieze cel nou. Intristarea nu trebuie să fie numai la suprafață, ci să meargă adânc în sufletul meu.

După convingere și pocăință, trebuie să vie mărturisirea. Cei ce au primit Cuvântul cu bucurie, au fost botezați. Ei s'au unit cu secta ciudată a creștinilor. Au jurat în public că vor urma pe Hristos. Să arăt și eu același curaj. Pocăința ascunsă e totdeauna slabă și bolnăvicioasă. Dar să-L mărturisești pe Isus deschis și în public, deși cere curaj și sinceritate, totuși întărește credința și puterea spirituală.

Ce am, Îți dau.

M., 27 Martie. — Faptele 3:1—11.

Ologul sta la poarta frumoasă a Templului. El e fără ajutor și fără nădejde, dar cel mai puternic ajutor se apropie și cea mai mare speranță se pogoară. Aproximarea de biserică nu vindecă pe om și nu alungă slăbiciunea. Trebuie să am o legătură vie cu Hristos.

Argintul și aurul au o putere mică și nu ne pot da ce ne mai trebuie. Ele nu pot alunga neștiința din minte. Ele nu pot curăți conștiința încărcată. Aurul nu poate îmbogăți sufletul cu daruri spirituale. Pot avea o bogăție mai mare.

Dar numele lui Isus Hristos e puternic și mare. Nu interesează că El e sus deasupra Tatălui. Dacă sunt umplut cu Duhul sfânt, sunt reprezentantul Său, lucrez în numele Său, folosesc numele Său și fac minunile Sale.

Omul renăscut și iertat e cel mai fericit om de pe pământ. El umblă cu Dumnezeu și trăiește spre lauda Lui. Doamne, ajută-mă să fiu astfel de om. Să pot zice: Veniți și vă voi spune ce mi-a făcut Domnul.

Fuseseră cu Isus.

J., 28 Martie. — Faptele 4:13—22.

Petru și Ioan fuseseră aduși în fața Sinedriului și cuvântarea lui Petru i-a umplut de uimire. Să audă așa ceva dela oameni fără educație, era o minune. Dar atunci și-au adus aminte că îi văzuseră cu Isus. Aici stătea secretul lor. Aceleași vorbe se spusese și despre Isus: Cum știe Omul acesta așa de mult fără să fi învățat? Niciodată n'a vorbit nimeni ca acest Om, — iar acum aceeași putere se vede în urmașii Lui. Aici e o încurajare pentru cei ce vreau să vorbească fără să fi avut o educație. Educația care îl face pe cineva potrivit să fie un martor, nu se primește în școli. Ea vine la aceia care trăiesc în strânsă legătură cu Isus și care, când vorbesc, sunt îndemnați de Duhul.

A fi cu Isus înseamnă, a fi totdeauna plin de viață. E peste putință să biruiști un om care trăiește și există în Hristos. Sinedriul a găsit că e greu să biruiști pe acești pescari. Ah, să am și eu aceeași putere izvorită din tovărășia cu Isus în fața dușmanilor!

Ingerul deschide inchisoarea.

V., 29 Martie. — *Faptele* 5:16—24.

Succesul apostolilor a trezit o nouă prigonire. Sinedriul plănuiește cum să scape de acești predicatori tulburători. Întâi încearcă să-i închidă. Dar dau faliment. Ingerul Domnului a venit noaptea și a deschis ușile închisorii, dându-le drumul să meargă să predice. Ei sunt liberi din nou.

Nici azi n'au pierit dușmanii care se aseamănă cu cei de pe acele vremuri. Predicatorii Evangheliei sunt și azi urâți de anumiți oameni, sunt batjocoriți și alungați. O, suflete al meu, nu cumva să iai parte la lucrul acestor dușmani.

Vizita ingerilor nu a fost cu totul liniștitoare pentru apostoli. Căci el le-a poruncit să meargă îndărăt la Templu și să predice. Oare nu va aduce acest fapt întristări din nou? Dar o privire în fața ingerului i-a asigurat că Celce i-a scăpat odată, îi poate scăpa de mai multe ori.

Trebue să ascultăm de Dumnezeu.

S., 30 Martie. — *Faptele* 5:25—33.

Trebue să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni, acesta e strigătul luptătorilor pentru libertatea religioasă.

Domnilor, a grăit James Guthrie către membrii parlamentului scoțian, care erau hotărâți să-l omoare, Domnilor, am învățat să nu mă amestec în datoriile altora, dar vă pot spune următoarele: „Nu-mi pot supune conștiința în fața voastră; dar acest trup bătrân și muritor vi-l dau să faceți ce vreți cu el, fie prin închisoare, fie prin exil sau prin moarte. Numai vă rog să vă gândiți ce veți câștiga vărsând sângele meu. Să nu vă închipuiți că omorându-mă pe mine, veți pune capăt lucrării reformației în țara noastră”.

Nu-mi pot supune conștiința în fața voastră: iată un credeu îndesat în șapte cuvinte, al tuturor martorilor lui Hristos. Aceasta este lliada martirilor pusă într-o coajă de nucă.

Să învăț și eu a avea o astfel de conștiință stabilă și simțitoare care să stea hotărâtă împotriva tuturor celor ce vreau s-o păteze. Să mi se potrivească și mie cuvintele spuse de Arnold Rugby despre omul curajos: El se teme de Dumnezeu și nu se teme de loc de om și de diavolul. Să trăiesc deci în prezența unui tribunal care e mai mare decât opinia publică. Să ascult mai curând de Dumnezeu decât de oameni.

N'au încetat să predice.

D., 31 Martie. — Faptele 5:34—42.

Iată un mare dar de înțelepciune. Rabi Gamaliel este un om înțelept și departe-văzător, care nu se va hotări repede înainte de a studia bine un lucru. Va aștepta să vadă ce-i vor spune vremurile. Acesta e un mare dar de înțelepciune care privește de departe să vadă ce va ieși din fapta sa. Dar există ceva mai bun ca înțelepciunea, e credința în Isus Hristos. Un astfel de om își va face datoria oricare vor fi urmările.

Durerea suferită pentru Hristos aduce bucurie. Apostolii pleacă bătuti și sângerând, dar fericiți că pot avea parte de suferințele lui Hristos. Nu voi suspina și nu-mi voi plânge soarta atunci când voi purta cununa de spini. E o mare fericire să suferi și să domnești cu Hristos.

Un om curajos nu ține seama de piedeci. Apostolii nu se gândesc să înceteze lucrul. Ei predică în fiecare zi pe Hristos în templu și acasă. Ei sunt o pildă pentru mine. Ei sunt un exemplu pentru orice credincios. Doamne, dă-mi și mie același zel de a Te mărturisi prin viață și fapte.

CETIȚI BIBLIA

**Cartea veacurilor. În fiecare
dimineată. Cu familia în jurul
Bibliei, citește și te roagă**

Mana Zilnică

Asociația Internațională pentru Cetirea Bibliei

Credincioșii membri sunt stăruitor rugați să recomande prietenilor și cunoscuților lor cetirea zilnică a Bibliei. Acest așezământ creștin depinde pe membrii săi, care să facă cunoscut altora avantajile ce le dă cetirea zilnică a Bibliei fiecărui suflet. Organizația aceasta nu urmărește niciun scop material; singurul țel ce urmărește este fapta să se citească Biblia în casa fiecărui om și de către fiecare suflet, în toate părțile lumii.

Membrii care trag foloase sufletești din această merrinde duhovnicească, dau cu dragoste creștinească ajutoarele necesare pentru susținerea lucrului evanghelic, plăcut lui Dumnezeu, al organizației I. B. R. A.

Fiecare frate, cap de familie ar trebui să aibă în casa sa lângă Biblie, *Mana Zilnică*. Probați și vedeți ce poate face lucrul acesta într'un an. Am vrea să știm dacă există vreun credincios cărui să-i pară rău că a cetit *Mana Zilnică* un timp oarecare, fiindcă sunt mulți cărora le pare rău că n'au ajuns mai demult la ea.

*Mana Zilnică în fiecare casă,
Seara sau dimineața, la masă.*

TRUPUL LUI HRISTOS

de Ioan Rusu

„Și în trupul Lui a înlăturat vrăjmășia, legea poruncilor în orânduielele ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace”.

Efes. 2:15.

Corpul lui Hristos, este de o mare însemnătate pentru omenire. Hristos a fost Dumnezeu și om, spirit și materie; a fost spirit desăvârșit și corp desăvârșit. Însemnătatea Lui pentru om e mare.

Ca Duh, Hristos a fost din veșnicii. Ca om, a devenit prin Maria fecioară. Întrebarea se pune: Dacă Hristos ca spirit a fost în lume, și lumea a fost făcută prin El, de ce a fost nevoie să îmbrace corp omenesc? Care a fost însemnătatea corpului Său? De ce a trebuit ca El să îmbrace corp omenesc?

Dumnezeu văzut. Oamenii aveau ochii sufletești închiși. Nu puteau privi în lumea spirituală. Deși Hristos era în lume ca spirit, nu era văzut. Duhul Lui era simțit de foarte puțini. Numărul celor în stare de a înțelege îndemnul Duhului sfânt era mic. Omenirea se ostenea băjbăind ca să cunoască pe Dumnezeu.

Prin întruparea lui Hristos, Dumnezeu devine văzut. Deoarece Dumnezeu era în Hristos împacând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele, El a fost chipul lui Dumnezeu adevărat. În El Dumnezeu nevăzut s'a arătat oamenilor. În El Dumnezeu și-a descoperit caracterul Său. Isus spunea: „Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine; lucrurile pe care le fac Eu, nu sunt ale Mele, ci ale Tatălui Meu care este în Mine. „Cine L-a văzut pe Hristos, a văzut pe Dumnezeu”. El zice: „Cine M'a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl”. Bolnavii, săracii și păcătoșii care se atingeau de corpul Lui, se atingeau de Dumnezeu.

În Isus putem vedea un Dumnezeu milos. În El vedem pe Domnul cerului, plângând pentru durerea ponorului Său. El, Isus a descoperit în corpul Său toate însușirile lui Dumnezeu, așa cum un bec electric ne descopere electricitatea nevăzută, făcând să radieze prin el lumina și căldura ei, la fel corpul lui Hristos a făcut să radieze toată „plinătatea

Dumnezeirii” nevăzute”.

Singurul mijloc de pace. Păcatul a făcut multă desordine în Univers. Pacea a fost tulburată de el. Așa cum o bucată de noroiu tulbură o fântână cu apă limpede, la fel păcatul a tulburat viața omenirii și pacea ei cu Dumnezeu.

Din pricina că păcatul în lume a fost săvârșit de o ființă încarnată în corp de lut, trebuia și pacea lumii adusă tot printr-o ființă în corp pământesc. De aceea prin corpul lui Isus, care este jertfa de ispășire a păcatului, avem pace unii cu alții. Nimic nu poate înlătura vrăjmășia dintre oameni decât corpul Domnului Hristos. Când doi oameni, vrăjmași unul altuia, vor crede cu adevărat în corpul lui Hristos ca jertfă de ispășire pentru păcatele lor, ura va dispărea și o prietenie dulce îi va lega unul de altul. Intr-o închisoare se găseau doi oameni condamnați la moarte. Cu ei era și un predicator, care le vorbea despre jertfa Domnului Hristos. Ei cred din inimi și deodată se urau unul pe altul de ani de zile, acum se îmbrățișează cu lacrimi, sărutându-se și iertându-se unul pe altul, așa cum i-a iertat pe ei Dumnezeu în Hristos. Au scris celor de acasă să dărâme gardul, pe care ei, fiind vecini, îl făcuseră pentru a nu se putea vedea unul pe altul.

Corpul lui Hristos este singurul mijloc de pace nu numai între om și om, ci și între om și Dumnezeu. Numai prin corpul Domnului Hristos, omul vinovat în fața lui Dumnezeu poate scăpa de vina păcatului său. „Tu ai iertat vina păcatului meu”, zice David. Cred că fiecare păcătos, crezând în jertfa lui Hristos poate spune: „Tu Doamne ai ispășit și iertat vina păcatului meu”.

E singura cale de pace cu noi înșine. De multe ori omul nu se poate împăca cu sine. Sunt conflicte în sufletul fiecărui om. Chiar în cei mai buni oameni. După cum spunea odată un biet greșit: „Cu Dumnezeu m'am împăcat, cu oamenii nu am nimic. Dar nu mă pot împăca cu mine. Nu-mi pot ierta mie”. Însă jertfa Domnului Hristos, care stă în corpul Lui, sângele Lui curgând pe un cuget atât de nemilos cu sine însuși, poate să aducă pace și li-

niste unui suflet chinuit.

Copacul verde. Ducându-se crucea la Calvar, Isus răspunde femeilor plângătoare: nu Mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi și pe copiii voștri. Căci dacă se face așa copacului verde, ce va fi cu cel uscat? El vede zecile și sutele de bărbați și femei, necredincioși și cu sufletele uscate care vor fi răstigniți pe cruci când oastea Romană va distruge Ierusalimul din cauza necredinței lor în El.

Corpul lui Hristos e copacul verde pe care nu s'a putut vedea nimic uscat. Corpul Lui a fost lipsit de orice pată. De aceea a putut suferi săgețile dreptății dumnezeiești, să fie descărcate în El. Omenirea și întreaga lume era uscată din cauza păcatului și a lipsei de viață cerească. Dreptatea lui Dumnezeu era călcată în picioare. Starea lumii era așa cum zice Isaia: „O! de-ai despica cerurile și te-ai pogori, s'ar topi munții înaintea Ta, ca de un foc care aprinde vreascurile, ca de un foc care face apa să dea în clocot! Ti-ar cunoaște atunci vrăjmașii Numele și ar tremura înaintea Ta”. Isaia 64:1-2.

Dumnezeu s'a pogorât în persoana Domnului Hristos și în corpul Lui a suferit. El a fost copacul verde în care s'au descărcat și s'au stins săgețile mâniei cerești.

La casele moderne se obișnuiește să se pună în vârful acoperișului câte un paratrâznet. Atunci când se fac descărcări electrice în aer și casa ar fi primejduită, să poată fi salvată, fiind atrași curentii electrici de paratrâznet și conduși în pământ.

Corpul Domnului Hristos la fel a fost copacul verde și paratrâznetul care a atras în Sine toate loviturile dreptății lui Dumnezeu care trebuia să le primească omenirea vinovată. Și astfel, prin credință în El, fiecare om păcătos care nu-i altceva decât copacul uscat, poate să devină verde. El, Hristos e acela care a făcut toiagul lui Aron să înverzească. Cu atât mai mult astăzi, după ce Și-a dat viața pentru mulți, va putea face din fiecare păcătos un sfânt și un om nou.

Cu o lovitură a dărâmat două ziduri: „Căci El este pacea noastră” (Continuare în pag. 8-a)

Din lumea largă

Ambasadoarea Rusiei la Stockholm, d-na Kolontai, a declarat în numele guvernului sovietic, că, după cucerirea Finlandei de către Rusia, rușii nu vor intra în Suedia.

Intr'o țară străină s'a întâmplat un lucru ciudat. Un tată bătrân, de 107 ani, a dat în judecată pe fiul său de 78 ani, cerând să i se ia averea pentru că nu mai e vrednic să și-o conducă. Judecătoria văzând că are dreptate, a luat averea dela fiu și a dat-o din nou bătrânului său tată.

Noi credem că dela marele războiu încoace n'am mai avut niciun războiu. Am trăit în pace. Dar adevărul e, că din 1919 am avut pe suprafața pământului 26 de războaie. Cele mai multe au fost în Europa, unde, până acum au fost 17 ciocniri înarmate. În America a fost un singur conflict, în Asia 5, în Africa 3. Până azi numai Norvegia a fost scutită de războiu, din 1905. Din anul 1459 înainte de Hristos, s'au înregistrat 3118 ani de războiu și numai 281 ani de pace, până în prezent.

In America la scolile de aviație s'au prezentat mulți tineri, dintre care jumătate au fost respinși din cauza vederii lor slabe.

Iarna nu vrea să ne mai slăbească. Pretutindeni în țară, zăpada mare împiedică circulația. În foarte multe părți ale țării domnește teama, că în primăvară multe localități vor fi inundate de râurile umplute prea mult de rușii din apele adunate din zăpezile de pe munti. Aceeași teamă umple populația și a celorlalte țări europene. În Olanda sunt temeri de inundații catastrofale. Apele râurilor în urma desghețului încep să crească foarte tare.

In apus războiul înaintează cu încetineală. De ambele părți se spune că au fost doborâte avioane dușmane și s'au semnalat mici ciocniri. Pe mare se scufundă mereu vapoare mari și mici.

In Turcia sunt din nou cutremure. S'au înregistrat până acum 136 morți. Sute de locuitori au petrecut nopțile în stradă și în câmp, de frică.

Se spune despre trimesul special american, Dl. S. Welles, că va sosi în Italia la sfârșitul săptămânii prezente. Din Italia s'ar putea duce în Germania.

Scrisoare adresată surorilor

Londra, Anglia.

Către tovarășele mele, femeile baptiste din toată lumea:

Scumpele mele prietene,

La Congresul Alianței Mondiale din Atlanta, în Iulie, 1939, Comitetul Executiv a hotărât să numească un comitet al femeilor în cadrul Alianței Mondiale. Ideea în a forma acest comitet a fost că, interesul și participarea în lucrul Alianței să fie întinsă și la surorile noastre, și că, din când în când să ne informăm unele pe altele despre lucrul femeilor pe amândouă malurile Oceanului Atlantic ca și în alte părți ale lumii.

Izbucnirea războiului a modificat întrucâtva planurile noastre, totuși suntem hotărâte să păstrăm contactul unele cu altele și să ne ajutăm reciproc pe toate căile posibile.

Între timp, dați-mi voie, ca președintă, să vă trimit, în numele întregului Comitet, salutul nostru cald creștinesc. Eu mă rog lui Dumnezeu să vă binecuvinteze pe toate, oriunde sunteți, și să vă dea „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere”.

Războiul a adus multe oportunități pentru serviciul creștinesc pe care îl pot face femeile. În multe țări sunt săraci fără casă, refugiați din alte țări. Noi trebuie să facem ce putem pentru ei, în spiritul Aceluia care a zis: „Oricâteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”. În unele țări, femei și copii au fost evacuați din unele regiuni și aduși în alte părți. Aceasta înseamnă despărțire de unii membri ai familiei și să locuiești între străni. Sperăm că femeile baptiste vor face cât vor putea a ajuta pe cei evacuați, în mediul lor nou, necunoscut. Ajutați-i moraliceste și sufletește.

Sunt unele bunuri pe care familia omenească nu le poate uita,

și cel mai important este vînderea sufletului.

Cu cât mai mari sunt nevoile omînirii, cu atât mai necesar este ca să facem Biserica creștină să fie la înălțime, în putere și mîngăiere.

Noi reprezentăm mai multe națiuni. Ne deosebim în multe părți, dar suntem una în credința noastră, că ultimul cuvânt în afacerile lumii stă la Isus Hristos Domnul nostru. Poate în anii de urmă noi am accentuat în mod exclusiv umanitatea adevărată a Lui și am trecut cu vederea și am luat prea puțin în serios faptul că El este Domn și Rege al regiilor, Fiul al lui Dumnezeu.

Datoria noastră este clară. El este a sta tare în Hristos, și pentru Biserica Lui și prin harul Său să continuăm să-l servim pe El și pe frații și surorile noastre pentru care El a murit, până la cea mai mare jertfă și oportunitate. În fiecare țară „inimile consacrate” ale femeilor baptiste vor găsi ocazii de serviciu pentru Hristos.

Va fi folositor pentru noi toate să primim vești din când în când dela surorile noastre, de aceeași credință, fie că trăiesc în regiuni unde este războiu, sau în alte părți ale lumii, care sunt deocamdată scutite de umbra care stă deasupra altora.

Noi trebuie să ne rugăm unele pentru altele și chiar vom face acest lucru fără încetare, și pentru lumea întreagă, ca Impărăția lui Dumnezeu să vină pe pământ, și ca domnia Lui, a neprihănirii, iubirii și păcii să fie stabilită în toată lumea.

Cu cele mai bune dorințe pentru binecuvîntări îmbelsugate în lucrul vostru ca și creștine, și ca baptiste, rămân

a voastră, într'o singură tovarășie măreată,

EVA BROWN

(Tradusă de EARL TRUȚA)

Comandanți

CALENDARUL BIBLIC

cu 2 lei bucata

Depozitul de Literatură
Arad, Str. Lae Barna 4

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

FRĂȚII DIN BISERICA din Cîmpegiu, jud. Bihor, au avut o frumoasă zi de bucurie la 11 Februarie, condusă de fr. Lazar Gruța, care a vorbit din Luca 15:11-32. Programul a fost împodobit cu cântări și poezii. Au mai vorbit din Cuvântul Domnului frații Moldovan Traian și Crețu Teodor.

UN BOTEZ NOU-TESTAMENTAL a avut loc în Balaci, jud. Teleorman cu 10 suflete, care au mărturisit pe Domnul. Serviciul botezului a fost îndeplinit de fr. Gh. Pop, ajutat de frații I. Arvat, I. M. Matei, V. Chelu și Marin Dobrița.

O ZI DE BUCURIE au avut frații din Satalăc Hag, jud. Cetatea Albă. Societatea tineretului a făcut o mică serbare de Crăciun, compusă din cântări, duete, poezii și cuvântări. Serviciul a fost condus de fr. A. Covrig, ajutat de fr. T. Covrig, care a vorbit din Matei 20:1-8. Mai mulți frați tineri au vorbit din Cuvântul Domnului. Fr. Panaitachi a încheiat serviciul divin.

A INCETAT din viață sora M. Brașnianu, la 16 Ian., în Pojejena de jos. Însmormântarea a fost săvârșită de frații I. Craiovean și C. Popescu, care au vorbit despre viața fericită de dincolo de mormânt. În urma sorei au rămas îndurerăți soțul și 4 orfani.

IN RACHITTOVA, la 28 Ian. s'a ținut căsătoria religioasă a fr. Gheorghe Bălan cu sora Fl. Manciu. Serviciul a fost îndeplinit de către fr. Ghiocel Iosif. A cântat corul din loc.

CASATORIE LA TURDA. La 18 Febr. a avut loc căsătoria religioasă a fr. Farcaș A. cu sora D. Dorhoiu, îndeplinită de către fr. Cosma din Aiud, ajutat de fr. Micles din Câmpia Turzii. A cântat corul din Câmpia.

AU TRECUT IMPREUNA în veșnicii fr. Trifon Sonda și soția lui. Au fost însmormântați împreună. Serviciul a fost îndeplinit de către fr. P. Drăgoescu, I. Lighezan, D. Drăgăla și N. Lighezan. A cântat muzica din Vermeș, iar frații au vorbit din textul Ioan 5:21 și Apoc. 20:11.

IN PĂRJOLTENI și Horodește frații s'au bucurat mult, fiind vizitați și încurajați în viața sufletească de către fr. T. Severin din Strășeni.

„PENTRU ACEASTA AM VENIT”

(Urmare din pag. 2-a).

pentru el. Nu-mi pot închipui un tânăr fără ideal. Viața lui nu e frumoasă, nu e demnă. Dar care să fie idealul nostru? Cineva a spus: „Singurul scop pentru care ne-a lăsat Dumnezeu pe lume, este să câștigăm suflete pentru El”. Iată idealul nostru. Să luptăm pentru mântuirea altora. Nouă ne place să admirăm viețile marilor misionari care au răbdat multe, au biruit greutăți mari, imputerniciți de iubirea pentru lumea pierdută. Această iubire a fost așa de puternică, încât i-a făcut gata și de jertfă. Admirând pe cineva, de obicei dorim să fim la fel. De ce dar, să nu încercăm să fim ca un Judson, ca un Dr. Livingstone, William Carey, etc. Probabil ne gândim că nu putem. Putem dacă voim! Pentru aceasta e

nevoie să voim, și să credem că putem. Să luăm de credeu următoarele cuvinte: „Cred în Dumnezeu și cred că eu cu Dumnezeu pot face lucruri mari”. Dacă ne-am dat seamă de chemarea noastră, dacă avem un ideal, atunci să dăm totul: cunoștințele noastre, timpul, sănătatea, viața. Ne închipuim că dăm prea mult? Da! Nu trebuie să dăm mult, ci să dăm totul! N'avem decât câștig în urma sacrificiului făcut.

Dorese să putem spune acum: „Doamne, ce vrei să fac pentru Tine?” „Căci râvna casei Tale mă mănâncă”.

Iar la capătul vieții când ai dat totul pentru lumea pierdută, să poți spune fericit: „Pentru aceasta am venit eu în lume”.

Ardelean Velica.

DELA UNIUNE

Convocarea Comitetului Uniunii. În legătură cu reglementarea cultului creștin baptist din România, prin aprobarea statutului său de organizare, toți membrii comitetului „UNIUNII COMUNITĂȚILOR CREȘTINE BAPTISTE DIN ROMÂNIA”, sunt rugați stăruitor să ia parte la întrunirea comitetului, care va avea loc în zilele de 14 și 15 Martie 1940, la București, în localul de rugăciune din Bd. Basarab Nr. 56 bis.

Această ședință având o importanță deosebită, rugăm ca niciunul din membrii comitetului Uniunii să nu lipsească. De asemenea rugăm comunitățile sau alte organizații bisericesti baptiste care nu și-au trimis reprezentanții lor în comitetul Uniunii, să-i trimită acum cu toate formele în regulă.

Rugăm comunitățile și bisericile baptiste, ca ajutorul pentru Uniune să-l trimită prin delegații ce vor la întrunirea comitetului.

Cu toată dragostea frățească rugăm din nou acele comunități și biserici care n'au trimis tablourile statistice așa cum au fost cerute prin „Farul”, să se grăbească să le trimită cât mai neîntârziat. Dorința și lupta noastră este să servim pe frați și lucrul Domnului, dar și datoria fraților este să ne ajute în a putea face aceasta. Deci ajutați-ne ca să vă putem servi. Trimiteți tablourile statistice așa cum au fost cerute, cât mai curând posibil.

Deoarece ni s'a pus întrebarea dacă Uniunea va tipări statutul aprobat și publicat în Monitorul Oficial, ținem să atragem atenția că, nimeni nu poate tipări statutul aprobat, până când Uniunea va lua o hotărâre, fie de a-l tipări ea, fie că va lua altă hotărâre. La întrunirea comitetului Uniunii se va hotărî această chestiune.

Onor Minister al Cultelor și Artelor, prin adresa Nr. 5657/1940, trimisă Onor. Minister de Interne, pune în vederea organelor administrative și polițienesti că, întrucât statutul cultului creștin baptist din România a fost aprobat prin decizia Nr. 5657, din 6 Febr. 1940 și publicat în Monitorul Oficial Nr. 34 din 10 Febr. 1940, fiind astfel scoși de sub prevederile deciziei Nr. 31999/1939, bapțiștii sunt liberi să aibă case de rugăciuni și să țină predici acolo unde credincioșii au absolută nevoie. Pune în vedere ca, în actele de stare civilă să nu mai fie trecuți ca aconfesionali, ci ca bapțiști, și să nu mai fie împiedecați să-și construiască case de rugăciuni.

„Cine pierde vremea pierde ocazia mântuirii; cine pierde mântuirea își pierde sufletul; cine își pierde sufletul, pierde viața veșnică”.

FAPTE, PILDE și IDEI

Cele zece porunci ale ateilor din Rusia

După darea de seamă a unei reviste evanghelice din Elveția, autoritățile militare sovietice între altele fac pe dascăli ateologiei. Se spune că soldații ruși, trimiși pe frontul din Finlanda, sunt instruiți în cele ale necredinței în Dumnezeu și în acest scop li se prezintă următoarele zece porunci:

1. Adu-ți aminte că tu lupți nu numai pentru Rusia Sovietică, ci în același timp și pentru poporul finlandez.

2. Lupta ce o dăm este pentru a crea un stat nou, care să fie sută la sută ateist și ca atare, Finlanda va fi cel mai mare ajutor pentru ateii din nordul Europei.

3. Tot cel ce eugetă despre religie în aceste zile, este un dușman al țării sale și al lui Stalin.

4. Adu-ți aminte că minele așezate pe câmpii, sunt puse cu ordinul preoților.

5. În luptă tu trebuie să fii un soldat, în lagăr un propagandist.

6. Impușcă fără cruțare pe cei ce voiesc să despoaie o biserică, dar apără pe cei ce au suferit teroarea bisericii.

7. Fă prizonier pe orice preot pe care-l întâlnești; în caz că-l vei întâlni mai târziu scotește-l ca pe dușmanul tău.

8. Ține capela pe cap când intri în vreo biserică, pentru ca oamenii să vadă că tu ești contra bisericii.

9. Cuvântul tău de veghiere: Religia este otravă pentru popor.

10. Adu-ți aminte că moartea ta poate aduce biruința ateismului în lume.

Așa sună decalogul celor ce nu voiesc să creadă în Dumnezeu.

De douăzeci de ani

De 20 de ani conducătorii Rusiei caută să zeci de ani conducătorii Rusiei caută să nimicească orice religie în acea țară. Și foarte multe lucruri s'au făcut spre a stărpi religia. Dar după ani de suferințe, de ocară și prigonire, credința creștină aduce tihnă și mângâiere sufletească sutelor de mii de oameni din țara lui Tolstoi. Echipele de tineri puse în slujba ateismului, având tot concursul oficialității, sunt dovezi zdrobitoare că ateii se tem de un Dumnezeu pe care caută cu orice preț să-L detroneze. Dacă El nu este, de ce lupți contra Lui? Și iarăși, aceleași echipe arată că ateismul este sădit din afară, căci omul lăsat în mod normal — liber — nu poate să nu creadă în Dumnezeu. Creștinii vor mai avea de suferit în Rusia, dar Creștinismul nu va putea fi stins.

Din dureri la fericiri

Trece iarna și asta nu mai vine pe la noi în veci, căci va veni o altă iarnă care n'a văzut niciodată plaiurile noastre. Și pentru mulți vine bucuria, cel puțin așa ni se spune, fiindcă frigul e teribil. Dar

din acest rău, frigul iese ori și cum ceva bun. Cugetați-vă la partea cea bună ce a făcut-o frigul. El a purificat pământul; legiuni de gânganii au dispărut mulțumită gerului. Bulgării din ogoare s'au sfărâmat. Pământul, căl a pătruns înghețul, s'a afânat așa că se va lucra mai ușor tot anul. Gerul a mișcat și pântecile lenese, a făcut o lume negândită să se eugete la ce ar fi trebuit să facă atunci când era vremea cea bună și unii vor căuta să tragă foloase din pătânile iernii!

Iată ce poate face gerul! Și totuși nu-l mai dorim, am vrea să treacă, ca să nu fi venit nicicum! Când va apărea soarele pe bolta cerului, de dimineata până seara, vreau să ne scalde cu razele sale. Și apoi iară se va naște dorința să scăpăm de muște, etc. și de arșița ce schimbă culoarea pielii... și ne dogorește.

Așa-i omul, o ființă pururea cărtitoare, voiesc ceva ce n'a mai avut și toemai asta este o dovadă grăitoare că toți cei ce trăiesc pe pământ, caută o patrie ideală — copiii lui Dumnezeu caută patria al cărui Creator este Dumnezeu. Se spune că acolo este absolută curățenie, iarnă sau vară nu preocupă, și Dumnezeu fiind lumina, soarele nu mai apune. Dar sărmanul om singur nu poate ajunge la ea. Iată de ce este bine să-L avem pe Hristos. Cu El putem trece la îmanul dorit, în patria după care dorește sufletul din om.

Copil și cioban sub ghiață

În primele zile ale iernii, după ce a înghețat apa, la Lugoj, un copil de școală dându-se pe ghiață pe râul Timiș, la un moment rupându-se ghiața sub picioarele lui, fu înghițit de apă și nu l-a mai văzut nimeni până astăzi. După câteva zile însă, n'a mai vorbit nimeni despre acest caz dureros. Vine însă al doilea caz tot acolo. Niste ciobani dela codri mânan oile pe lângă râul înghețat. Una din oi voi să treacă râul pe ghiață. Ciobanul cel mai de seamă se luă după ea. Mai mulți oameni se uitau la el în timp ce s'a rupt ghiața de sub picioarele lui și fu îngropat de viu. Au strigat oamenii de pe țărm, au strigat și ciobanii dela oi, dar toate erau în zadar. Ciobanii începură se plângă, să se vâiete. Trecătorii căutau să-i mângâie: Oameni buni, căutați-vă de treabă; s'a înecat, Dumnezeu să-l ierte! Il va ierta sau nu, însă banii s'au dus cu el, în răspunsul unui cioban necăjit. — Ce s'au dus cu el? — Banii! — Câți? — Două sute mii lei! — De aici lumea a început să vorbească și cei mulți să se uite unde s'ar putea afla ciobanul de sub ghiață. Cele două sute mii lei au făcut multă vâlvă între oameni.

Doi înecați sub ghiață în aproape același loc; un copil de școală și un cioban.

Copilul îngropat de viu avea un viitor

mai glorios decât ciobanul; putea deveni un aviator, medic, primministru, etc., ca re să facă mult bine lumii, în vreme o bietul cioban era fixat în cariera sa p viciată. Și totuși lumea a vorbit mai mult despre cioban. Asta mulțumită celor două sute mii lei. Iată cum se dovedește că banul poate întuneca mințile și deci să panem mai mare preț pe ceea ce este de valoare mai mică.

TRUPUL LUI HRISTOS

(Urmare în pag. 5-a)

stră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul dela mijloc care despărtea". Efes. 2:14. Când Isus a venit în lume a găsit două ziduri care trebuiau dărâmate. Zidul care despărtea poporul Domnului de celelalte popoare. Acela era legea poruncilor în orânduiele ei. Al doilea era păcatul care despărtea întreaga omenire de cer. Cerul era oceanul mare care nu se putea vărsa în lume deoarece digul păcatelor nu-l lăsa. Apa dulce a cerului nu putea curge din cauza acestei despărțiri ca să ude pământul.

Israel și neamurile la fel erau două lacuri care nu se puteau vărsa unul într'altul din cauza digului de vrăjmașie între ele.

Prin moartea Sa pe cruce, în tre cer și pământ atârnat, Hristos, a lovit cele două ziduri, dărâându-le pentru totdeauna. Dacă înainte vedem cum apa harului cerească, curge pe pământ, în dulcind viața omenirii. Veder cum Evreii, Grecii, Romanii, și alte națiuni vin la picioarele jertfei desăvârșite, primind pacea făcând legătură sufletească unii cu alții. Această lucrare se poate vedea și astăzi. Deși vrăjmașii crucii lui Hristos au încercat și încearcă să rezidească zidurile dărâmate, totuși Hristos își face lucrarea Lui unind sufletește, în divid cu individ, națiunea cu națiune și pământul cu cerul.

Ce a dărâmat El cu o singură lovitură într'un singur ceas, dușmanii Lui nu vor mai putea rezista cât va ține pământul.

Lucrarea Duhului sfânt, care în mod tacit, zidește împărăția lui Hristos, în inimile oamenilor merge crescând din zi în zi. Frunzele copacului verde care servesc la vindecarea neamurilor își fac lucrarea în fiecare zi tămăduind sufletele rănite. Oh! de-ar crede fiecare păcătos în corpul lui Hristos ca jertfă de ispășire, cerul s'ar pogori pe pământ!